

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯଦି ତୁମର ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ସଂଗ୍ରହ ସ୍ନେହ ରହିବ ତେବେ ବାବା ତୁମକୁ ନିଜ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ, ସବୁ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେବେ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହର ମାଲିକ କରିଦେବେ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜକୁ ଖୁସିରେ ରଖିବା ପାଇଁ କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁବେଳେ ଖୁସିରେ ସେତେବେଳେ ରହିପାରିବ ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିପାରିବ । କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ନଥାଏ । ପେଟ ପାଇଁ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ରୁଟି ମିଳିଯାଉ ବାସ୍ ଏହିଭଳି ଅନାସକ୍ତ ବୃତ୍ତିର ଧାରଣା ହେଲେ ଯାଇ ହରଷିତ ରହିପାରିବ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ମନନ-ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜକୁ ହରଷିତ ରଖ । ତୁମେ କର୍ମଯୋଗୀ ଅଟ, କର୍ମଧନ୍ୟ କରିବାବେଳେ ଘର ଗୃହସ୍ଥର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାବେଳେ, ଖାଇବାବେଳେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ । ଯଦି ସଂଗ୍ରହର ଚକ୍ର ସବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଘୁରୁଥିବ, ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ ।

ଗୀତ:- ନ ଶ୍ରଦ୍ଧ ହମସେ ଜୁବା ହୋତ୍ତଗେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏହା ହେଉଛି ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଥବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ଅଛି କାରଣ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ତେବେ ଆତ୍ମା କାହା ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖିବ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ଆପ ପିତା ସହିତ । ପିତା-ପିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ନେହ ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥୀରେ ସ୍ନେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡୁଛ । ଏହି ସ୍ନେହ ହିଁ ତୁମକୁ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ସାଥୀରେ ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ରଖୁଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସାରା ଦୁନିଆ ସହିତ ନିଜର ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଗତରୁ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ପତିତ ପାବନୀ ଗର୍ଭା ନୁହେଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପବିତ୍ର ହେବାର ଭାବନାରେ ଗର୍ଭା ବା ଯମୁନା କୂଳରେ, ହରିଦ୍ଵାରରେ, କାଶୀରେ ଯାଇ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନ । କହୁଛନ୍ତି— ହେ ପତିତ ପାବନୀ ଗର୍ଭା । ତେବେ ସେହି ଗର୍ଭା ତ କିଛି ଶୁଣୁ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ପତିତ ପାବନ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣିଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସେହି ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କରେ ବସିଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ କିପରି ପାବନ ହୋଇପାରିବ ? ପାଣିର ଗର୍ଭା କ’ଣ କହୁଛି କି— କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ମୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ତୁମର ବିକରମ ନିଶ୍ଚିତ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ହିଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଗର୍ଭା ତ ଏହିଭଳି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ ରାବଣକୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାବଣ ତ ମରୁ ହିଁ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଗର୍ଭାରେ ସ୍ନାନ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର କରି ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପତିତରୁ ପାବନ ତ କେହି ବି ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଥରେ ପାବନ ହୋଇଗଲେ ତେବେ ପୁଣି କାହିଁକି ବାରମ୍ବାର ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ? ସେଠାରେ କେତେ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ତାକୁ କୌଣସି ଆତ୍ମା-ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସଂଗମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମେଳାମାନଙ୍କରେ ବହୁତ ଭିତ ଲାଗିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାତ୍ମକ ସାଥୀରେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମିକା ହୋଇଛୁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛି ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକୁ ସରବଦା ମନେ ପକାଉଥାଅ । ବାବା କହିବା ଦ୍ଵାରା ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗ୍ରହ ମନେ ପଡିଯିବ ଏବଂ ତା ସହିତ ନିଜର ମୁକ୍ତିଧାମ ଘର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିଯିବ । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ନିର୍ବାଣଧାମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ।

ଏହା ହେଉଛି ସାକାରୀ ଦୁନିଆ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ନ ଆସିଛନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାକାରୀ ଦୁନିଆ କିପରି ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ? ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଚାଲିଛି । କେହି କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଆପେ ଆପେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ବଢି ଚାଲିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ବୁଦ୍ଧି ପାଇ ଚାଲିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣି ଗଲେଣି ଯେ ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମର ମିଠା ଘର । ଶାନ୍ତିକୁ ବହୁତ ଲୋକ ପସନ୍ଦ କରିଥା’ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମର ମିଠା ଲଗ୍ନର ପିତାଙ୍କର ଘର । ଯେମିତି ଭାରତୀୟମାନେ ବିଦେଶରୁ ଫେରିଲାବେଳେ କହିଥା’ନ୍ତି ଆମେ ଆମର ମିଠା ଘର ଭାରତଦେଶକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଯିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ସେହି ଦେଶ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ନା । କହିଥା’ନ୍ତି ଆମକୁ ମିଠା ଘର (ଭାରତକୁ) ନେଇ ଚାଲ । ଧରିନିଅ ଜଣେ ମରିଗଲା, ତେବେ ଆତ୍ମା ତ ଚାଲିଗଲା ନା । ପୁଣି ଶରୀରକୁ ଏଠାକୁ ଆଣି ଜଳାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଭାବିଥାନ୍ତି ଭାରତର ମାଟି ଭାରତ ମାଟିରେ ମିଶୁ । ନେହେରୁ ମରିଯିବା ପରେ ତାଙ୍କର ପାଉଁଶକୁ

କୁଆଡେ-କୁଆଡେ ନେଇଗଲେ! ଖେତରେ ମଧୁ ପକାଇଲେ । ଭାବିଲେ ଏହା ଦଞ୍ଚାରା ଫସଲ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପରତ୍ତ୍ୱେକ ଦିନିଷକୁ କେହି କେତେ ବି ସମ୍ପାଦନ ଦିଅନ୍ତୁ ତାହା ପୁରୁଣା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ କଷ୍ଟ ସହନ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଜାଣି ତାଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ତେଣୁ ମନ ହେଉଛି ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ମଧୁ କିପରି ସଞ୍ଚାରଣବାସୀ କରିବୁ । ତୁମେ ଯଦି କାହାକୁ କହିବ ତୁମେ ସଞ୍ଚାରଣବାସୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚାରଣର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ତେବେ ସିଏ କହିବେ ତୁମେ କ'ଣ ମୋତେ ମାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ! ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ— ଆମେ ଶ୍ରମୀମତ ଆଧାରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚାରଣବାସୀ ହେଉଛୁ । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କାରଣ ତୁମେ ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବାବାଟ୍ଟକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପର୍କରେ ବସିଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆମର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛୁ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— ପୂର୍ବରୁ କେବେ ମିଶିଥିଲ ? ତେବେ ତୁମେ କହୁଛନ୍ତି— ହଁ, ବାବା ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମିଶିଥିଲୁ । ଏହା ତୁମର ଗୁପ୍ତ ଅକ୍ଷର ଅଟେ, ଏହାକୁ କେହି ନକଲ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକର ବେଶ ଧାରଣ କରି ନେଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସଞ୍ଚାରଣର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧୁ ମୁଁ ସଞ୍ଚାରଣ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି । ଏହି କଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ କହୁଛ— ବାବା, ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲୁ । ଆପଣ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଏକଥା ଆତମା ହିଁ ଶରୀର ଦଞ୍ଚାରା କହୁଛି । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତମା ନିଶ୍ଚିତ କରି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ସର୍ବବ୍ୟସ୍ଥାପୀର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ମଧୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ସାକାରରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହାଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ।

ପତିତ ପାବନ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପାବନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସଞ୍ଚାରଣର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଞ୍ଚାରଣରେ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ସଞ୍ଚାରଣର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ଯେ କିପରି ଆମେ ନର୍କବାସୀଙ୍କୁ ସଞ୍ଚାରଣବାସୀ କରିବୁ ? ଯଦି କୌଣସି ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ କହିବ ଯେ ତୁମେ ପତିତ ନର୍କବାସୀ ଅଟ ତେବେ ସିଏ ବିଗିଡ଼ିଯିବେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ନର୍କରୁ ବାହାରି ସଞ୍ଚାରଣକୁ ଯାଉଛୁ । ଏବେ ଆମେମାନେ ସଂଗମସ୍ଥର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଆମେ ଆତମାମାନେ ଏବେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥୀରେ, ବାବାଟ୍ଟକ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଭାବୁଛ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଶରୀର ରହିଥିବ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାତ୍ରା ଚାଲୁଥିବ । କରମ ମଧୁ କରିବାକୁ ତ ହେବ । ଯଦିଓ ଖାଅ, ପିଅ, ଭୋଜନ ତିଆରି କର କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ମିଳୁଛି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଯଦି ଅତିସରେ ମଧୁ ସମସ୍ତ ମିଳୁଛି ତେବେ ବାବାଟ୍ଟକ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଯାଅ । ଏଥିରେ ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇପାରିବ । ଗ୍ରେନରେ ଯାତ୍ରା କରିବା ସମୟରେ ତ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାଏ । ତେବେ ବସି ବସି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ । ଏବେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ପରମଧ୍ୟାମରୁ ଆମକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସମୟ ସମୟରେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଲା ବେଳେ ମଧୁ ପରସ୍ପରକୁ କୁହ— ଆସ, ଆମେ ଆମର ପିତାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ବସିବା । ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ମଧୁ ପରସ୍ପରକୁ ଶୁଣାଅ । ମୁଁ ସଞ୍ଚାରଣର ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ (ବତୀଘର) ମଧୁ ଅଟ, କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ଉଠିବା, ବସିବା, ଚାଲିବା ସବୁ ସମୟରେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ମନେ କର । ତୁମର ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଆଖିରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ରହିଛି । ସଞ୍ଚାରଣ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପୁଣି ଥରେ ସଞ୍ଚାରଣ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ସଜ୍ଜା କରିଦେଉଛି । ଏଠାରୁ ଯାଇ ତୁମେ ମହାରାଣୀ, ପାଟରାଣୀ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଖବରର ରାଣୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ୧୬ କଳା ସମ୍ପଦନ ହେବାର ଅଛି, ୧୪ କଳା ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ୧୬ କଳା ସମ୍ପଦନ ଥିଲେ । ତୁମେ କନ୍ୟାମାନେ କେତେ ବରତ ଉପବାସ ଆଦି କରୁଥିଲ । ୭ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଜଳ ରହୁଥିଲ, କେତେ କଷ୍ଟ କରୁଥିଲ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦଞ୍ଚାରା କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଇପାରିଲ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବାସନ୍ତବରେ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ସଞ୍ଚାରଣକୁ ଯିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ଦଞ୍ଚାପରକୁ ନେଇଯିବା ଦଞ୍ଚାରା ସଞ୍ଚାରଣ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାପଡ଼ୁନାହିଁ । ବାସନ୍ତବରେ ୭ ଦିନର ଅରଥ କ'ଣ, ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ବାକି ଏଥିରେ ନିର୍ଜଳ ବରତ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବା ପୁଣି ତୁମକୁ ସଞ୍ଚାରଣକୁ ପଠାଇ ଦେବେ । ବରତ ଉପବାସ ରଖି ତୁମେ କେତେ ଦିନ ଭୋକିଲା ରହିଛ! ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିଛ! କିନ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତି କିଛି ବି ହୋଇନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସଦଗତି ମାର୍ଗକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ— ବାବା, କଳପ ଚପ୍ରବରୁ ମଧୁ ସଞ୍ଚାରଣର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥିଲୁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରତ ପଦକ୍ଷେପରେ ରାସ୍ତା ନେଉଥାଅ । ନିଜର ସବୁ ହିସାବ-କିତାବର କଥା ପଚାର, ବାବା ରାସ୍ତା ଦେଇଚାଲିବେ । ପଛକେ ତୁମେ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କରମଧନ ଆଦି କରୁଥାଅ ତଥାପି ବାବା ରାସ୍ତା ଦେଉଥିବେ । ଯେତେବେଳେ ବାବା ଦେଖିବେ— ଇଏ ନିଜର କରମଧନରେ ଅତ୍ୟଧିକ ମଜିଯାଇଛି ତେଣୁ ବାବା ରାସ୍ତା ଦେବେ । କାହିଁକି ଏତେ ମେହନତ କରୁଛ ? ଆଉ କେତେ ସମୟ ତୁମେ ବଞ୍ଚିବି । ପେଟ ପାଇଁ ତ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ରୁଟି ଦରକାର । ଗରୀବର ମଧୁ ସେତିକି ଦରକାର ଏବଂ ସାହୁକାରର ମଧୁ ସେତିକି ଦରକାର । ସାହୁକାରମାନେ କେତେ ଭଲ ଭଲ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବି ରୋଗୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲୀ ଆଦବାସୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖ କେତେ ମଜବୁତ ରହୁଛନ୍ତି! ଆଉ ପୁଣି ଖାଉଛନ୍ତି ବି କ'ଣ! କେତେ କାମ କରୁଛନ୍ତି! ନିଜ କୁଟିଆ ଭିତରେ ସେମାନେ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ସବୁ ଆଶା ଛାଡ଼ି ଦେବା

ଉଚିତ୍ । ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ଗୁଡ଼ି ମିଳିଗଲା, ପେଟ ଭରିଗଲା, ବାସ୍ ଏବେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପୁରେମିକର ତୁମେମାନେ ପୁରେମିକା ହୋଇଛ । ତେଣୁ ଯେତେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ବିକାର୍ଯ୍ୟ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଯାହାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ଶେଷରେ ତାଙ୍କୁ ସହିତ ଯାଇ ମିଶିବ । କେହି-କେହି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଆମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇପାରିବ । ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ, କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଦେଖିବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ସାକ୍ଷାତକାର କରିଦେଲେ କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ମୋତେ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ କାରଣ ମୁଁ ତୁମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମକୁ ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସିଏ ହିଁ ତୁମକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜ୍ୟ ପଦ ମିଳୁଛି । ଏବେ ସେହି ବାବା ପରମଧାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତ ମନ୍ଦିରରେ ତାଙ୍କର ସ୍ଵାମୀରକୀ ତିଆରି ହୋଇଛି ନା । ଶିବତ୍ଵର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛି । ଶିବଦୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସିଏ ଭାରତକୁ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ସିଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ଵ ଶରୀରରେ ତ ଆସୁ ନାହାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ଶିବତ୍ଵର ବଡ଼-ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣତ୍ଵର ଏତେ ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ନାହିଁ । ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଦେଖ କେତେ ବଡ଼! କୃଷ୍ଣତ୍ଵର ମନ୍ଦିରରେ ରାଧା କୃଷ୍ଣତ୍ଵକୁ ବହୁତ ଗହଣା ପିନ୍ଧିଥିବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଶିବତ୍ଵ ମନ୍ଦିରରେ କେବେ ଗହଣା ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ନାହିଁ । କାରଣ ଶିବବାବା ତ କେବେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲାରେ ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ କେବେ ମହଲରେ ରହେ ହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହୀରା-ନୀଳାରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଭବ୍ୟ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବାଟଙ୍କ ଠାରୁ ସାମ୍ବରଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଛି ସେହିମାନେ ହିଁ ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଏତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମନ୍ଦିରମାନ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ସ୍ଵାମୀରକୀ ରୂପରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି! ତେଣୁ ସେମାନେ ନିଜେ କେତେ ଧନବାନ ହୋଇନଥିବେ! କାରଣ ମନ୍ଦିର ସବୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବମ୍ବେରେ ବାବୁରୀନାଥ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ଶିବତ୍ଵର ମନ୍ଦିର ରହିଛି ଏବଂ ମାଧବବାଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ଵର ମନ୍ଦିର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସାମ୍ବରଗର ମାଲିକ କରୁଛି । ତେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛ କିନ୍ତୁ ଏବେ ଦେଖ ମୁଁ କିପରି କୁଟିଆରେ ବସିଛି! ତୁମର ମଧ୍ୟ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବାର ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ପୁଣି ବି ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେବ । ଆମର ପିତା ଶିବତ୍ଵର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମନ୍ଦିର ଅଛି, ଆଗ୍ନିରାୟ କଥା ନା । ଯେଉଁମାନେ ସୋମନାଥତ୍ଵର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲେ ସିଏ କେତେ ଧନବାନ ହୋଇଥିବେ । ଏବେ ଦେଖ ମୁଁ ଗୁପ୍ତରେ ଅଛି । କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଆମେ ପୁଣି ବି ଆମକୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଶିବବାବାଟଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମମ୍ମା-ବାବା ଯିଏକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତେଣୁ ମନରେ ଭାବୁଛ ନା— ଆମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବୁ । ଏହିଭଳି-ଏହିଭଳି କଥାରେ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଆପେ ଆପେ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ । ପରସ୍ପର ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କଥା ହେବା ଦରକାର ତାହାହେଲେ ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଏହିଭଳି ନିଜ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରୁଥାଅ ।

ଏବେ ପରମଆତ୍ମା ହିଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମନୋରଞ୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଆଧାରରେ ହର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ ପରେ ପୁନର୍ବାର ଆସିବୁ । ଅନେକ ଥର ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛୁ । ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ । ଏହିଭଳି ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ କଥା ହେବା ଦରକାର । ତା ସହିତ ତୁମେ କର୍ମଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ଘରେ ପଛେ ଭୋଜନ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥାଅ କିନ୍ତୁ ମନରେ ଖୁସି ରହିବ । ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିଛ । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଦେବତା ହୋଇ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେବୁ । ପୁଣି ମହଲ ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କରିବୁ । ସମସ୍ତତ୍ଵକୁ ନିଜର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ଶୁଣାଇଗଲା । ଆମର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି— ଏହାକୁ ଚିନ୍ତନ କରିବା ହିଁ ସାମ୍ବରଗର ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବା । ତୁମେ ହିଁ ତିନିଲୋକକୁ ଜାଣୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ଢ଼ଞ୍ଚାନର ନେତ୍ର ଖୋଲିଛି । ଏହି ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ତୁମେ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ପୁଣି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତିଆରି ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି । ତୁମକୁ ସାମ୍ବରଗର ପୁରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ, ସେହି ଅନୁସାରେ ସାମ୍ବରଗର ମାଲିକ ହେବେ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଲାଇଫ୍ ହାଉସ୍ (ବର୍ତ୍ତାମାନ) ହୋଇ ସମସ୍ତତ୍ଵକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଆଶାକୁ ଛାଡ଼ି

ଏକମାତ୍ର ବାବାଞ୍ଜର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଞ୍ଜକଠାରୁ ରାୟ ନେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଉଷାନର ରହସ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ହିଁ ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । ସାହଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୁରାଇ ସଦା ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାହସୀମାନର ଆସନରେ ରହି ସମସ୍ତତଃ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ମାନନୀୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସଦା ସର୍ବଦା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାହସୀମାନରେ ସ୍ଥିତ ରହି, ନିରମାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ତତଃ ସମ୍ମାନ ଦେଇଚାଲି ଡେଇଁ ଦେବା ହିଁ ନେବାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । କାହାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ଆଣି ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା । ସଦା ସର୍ବଦା ସାହସୀମାନରେ ରହିଲେ ହିଁ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସାହସୀ ହୋଇଯିବ । ସାହସୀମାନରେ ରହିବା କାରଣରୁ ସାରା ବିଶ୍ୱ ତୁମକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବ ଏବଂ ସମସ୍ତତଃ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ମାନ ମିଳିବାର ପାତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ମାନନୀୟ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ତୋତ୍ରାଂଶ:- ଯେଉଁମାନେ ସମସ୍ତତଃ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ରେକର୍ଡ ଆପେ ଆପେ ଠିକ ହୋଇଯାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***